

„Opál bol úžasný od prvej po poslednú stranu! Strhujúci, sexi a nesmiernie napínavý príbeh!“

- Nancy Holderová, najpredávanejšia autorka podľa denníka
New York Times

TRETIA KNIHA SÉRIE LUX

OPÁL

Risnú všetko...

#1 AUTORKA BESTSELLEROV

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

OPÁL

TRETIA KNIHA
SÉRIE LUX

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: OPAL: A LUX NOVEL.
Book Three. (Entangled Publishing, LLC, 2012) preložila Terézia Hurajová

Translation © 2020 by Terézia Hurajová
Zodpovedná redaktorka: Jela Krajčovič

Jazyková korektúra: Silvia Palušková

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout. First published in the United States under title OPAL: A Lux Novel. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Slovak edition © 2020 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Keke
Grafická úprava: Design Amorandi

Tlač: **Gelbert**
ECOPrint

ISBN 978-80-89761-60-9
EAN 978089761609

Mená, charaktery, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Pre informáciu vzhľadom na vedľajšie práva kontaktujte vydavateľa.

Autorka potvrdzuje tieto copyrighty a ochranné známky nasledovných slov spomenutých v tomto románovom diele: TLC, Foodland, Dress Barn, ET, Star Wars, Wrong Turn, Syfy, Mini Hershey, Kit Kats, Starbusts, Nerds, Smarties, Snickers, Skittles, Scary Movie, Scream, Halloween, Tater Tots.

*Túto knihu venujem šampiónkam z knižného turné
Daemon Invasion! Dievčatá, do toho!*

Janalou Cruz

Nikky

Ria

Beth

Jessica Baker

Beverley

Jessica Jillings

Shaaista G

Paulina Zimnoch

Rachel

KAPITOLA 1

Nebola som si istá, čo ma zobudilo. Kvílenie vetra z prvej tohtoročnej snehovej fujavice v noci utíchlo a v mojej izbe sa rozhostilo ticho. Pokoj. Pretočila som sa na druhý bok a zažmurkala.

Hľadeli na mňa oči, ktoré mali výraznú zelenú farbu ako rosou pokryté listy. Boli pozoruhodne známe, no v porovnaní s tými, ktoré som milovala, pôsobili nevýrazne.

Patrili *Dawsonovi*.

Pritiahla som si prikrývku k hrudi, pomaly sa posadila a odhrnula si zamotané vlasy z tváre. Asi som stále spala, pretože som netušila, prečo dvojča chalana, ktorého neskuťočne šialene z hĺbky svojho srdca milujem, sedí na kraji mojej postele.

„Hm... stalo sa niečo?“ odkašľala som si, no napriek tomu zo mňa vyšiel iba chrapľavý hlas, ani čo by som sa snažila znieť sexi. Vôbec mi to však nevyšlo. Hoci ubehol už týždeň, odkedy ma pán Michaels, mamin psychicky narušený frajer, zatvoril do klieťky v sklade a mučil ma, následky po krikú od bolesti bolo stále počúť.

Dawson sklopil zrak. Husté tmavočierne riasy mu ovievali vysoké výrazné líca, ktoré boli bledšie, než by sa patrilo. Vyzeral zdevastovane.

Letmo som mrkla na hodiny. Ukazovali skoro šesť hodín ráno. „Ako si sa sem dostal?“

„Vošiel som sám. Tvoja mama nie je doma.“

Keby išlo o kohokoľvek iného, vydesilo by ma to, ale Dawsona som sa nebála. „Pre sneh uviazla vo Winchesteri.“

Prikývol. „Nespál som. Nedalo sa mi.“

„Vôbec?“

„Nie. A vplýva to na Dee a Daemona.“ Zízal na mňa, akoby sa ma snažil presvedčiť o niečom, čo nevie vyjadriť slovami.

Dni, odkedy Dawson unikol z väzenia pre Luxov, plynuli, a trojičky – vlastne nie, my *všetci* – sme s napätím a strachom očakávali príchod ministerstva obrany. Dee sa snažila spracovať smrť jej priateľa, Adama, a návrat milovaného brata. Daemon im bol oporou a dával na nich pozor. Kukláči k nám síce ešte nevpadli, no i tak sme sa museli mať na pozore.

Všetko bolo až príliš jednoduché, a to nikdy neveští nič dobré.

Občas som mala pocit, že na nás ktosi nastražil pascu a my sme padli rovno do nej.

„Čo si robil?“ spýtala som sa.

„Prechádzal som sa,“ odvetil a pozrel sa von oknom. „Nemyslel som si, že sa sem ešte niekedy vrátim.“

To, čím si Dawson prešiel, a čo bol donútený robiť, je hrozné si čo i len predstaviť. V hrudi sa mi usalašila prenikavá bolesť. Snažila som sa na to nemyslieť, lebo keď som to urobila, a predstavila si, že by sa v rovnakej situácii ocitol Daemon, to pomyslenie by som nezniešla.

No Dawson potreboval, aby ho niekto vypočul. Siahla som po privesku, ktorý mi visel na krku, a ovinula som okolo neho prsty. „Chceš sa o tom porozprávať?“

Opäť pokrútil hlavou, strapaté pramene vlasov mu čiastočne zakrývali oči. Boli dlhšie ako Daemonove – kučeravejšie

– a zjavne potrebovali podstrihnúť. Dawson a Daemon boli rovnakí, práve teraz sa však na seba vôbec nepodobali, a to nielen vlasmi. „Pripomínaš mi ju – myslím Beth.“

Nemala som poňatia, čo mám na to povedať. Ak ju miloval čo i len spolovice tak ako ja Daemona... „Vieš, že žije. Videla som ju.“

Pozrel sa mi do očí. V pohľade sa mu odrážali smútok a tajomstvo. „Áno, ale nie je taká ako predtým.“ Odmlčal sa a sklopil pohľad. Do čela mu spadla časť ofiny, ako to zvykne aj Daemonovi. „Ty... môjho brata miluješ?“

Pri sklúčenosti, ktorú mu bolo počuť v hlase, ma pichlo v hrudi. Akoby ani nedúfal, že dokáže znovu milovať, akoby ani už neveril v lásku. „Áno.“

„Mrzí ma to.“

Prekvapene som naňho pozrela a prikrývka sa mi vyšmykla z rúk.

„Za čo sa ospravedľuješ?“

Dawson zdvihol hlavu a vydal zo seba vyčerpaný povzdych. Natiahol ku mne ruku rýchlejšie, než som si dokázala uvedomiť, a prstami mi prešiel po pokožke pokrytej vyblednutými ružovými škvrnami okolo zápästí, ktoré mi zostali po okovách.

Neznášala som ich a modlila sa, aby čo najskôr zmizli. Vždy, keď som ich zbadala, vybavila sa mi bolesť, ktorú mi ónyx pri dotyku s pokožkou spôsobil. Nielenže som musela mame vysvetľovať zachrípnutý hlas, ale aj Dawsonov náhly príchod. Výraz na jej tvári, keď pred snehovou búrkou videla vedľa seba stáť Daemona a Dawsona, stál za to, na druhej strane sa zjavne tešila z toho, že „stratený brat“ sa vrátil domov.

Jazvy som však musela skrývať pod dlhými rukávami. Cez zimu to ešte fungovalo, ale nemala som ani poňatia, ako ich skryjem v lete.

„Aj Beth mala také jazvy, keď som ju videl,“ povedal Dawson potichu a odtiahol ruku. „Snažila sa im utiecť, no zakaždým ju

chytili a spôsobili jej niečo podobné. Ibaže ich mávala okolo krku.“

Prišlo mi nevoľno a naprázdno som prehltna. Okolo krku? To by som nezvládla... „Vídaval si ju často?“ Vedela som, že im počas väznenia v zariadení ministerstva obrany umožnili aspoň raz sa stretnúť.

„Netuším. Stratil som pojem o čase. Na začiatku som mal prehľad vďaka ľuďom, ktorých ku mne priviedli. Uzdravil som ich, a ak... prežili, dokázal som vnímať čas, kým sa všetko nepokazilo. Trvalo to štyri dni.“ Znovu uprel pohľad von oknom. Cez zatiahnuté, trochu priesvitné závesy vykúkala len nočná obloha a snehom pokryté konáre stromov. „Nepáčilo sa im, keď to nevyšlo.“

Vedela som si to veľmi dobre predstaviť. Ministerstvo obrany – či vlastne Daedalus, skupina, ktorá bola podľa všetkého súčasťou ministerstva – sa pokúšalo využiť Luxov na mutáciu ľudí. Niekedy to vyšlo.

No inokedy nie.

Sledovala som Dawsona a snažila si spomenúť, čo mi o ňom hovorili Dee s Daemonom. Bol milý, šarmantný, skrátka mužská verzia Dee. Vôbec sa nepodobal na svojho brata.

Tento Dawson bol však odlišný – nevrlý a odmeraný.

Okrem toho, že sa nerozprával so svojím bratom, nikomu sa ani slovom nezmenil o tom, čo všetko mu urobili. Matthew, ich neoficiálny ochranca, tvrdil, že bude najlepšie, ak ho do ničoho nebudeme tlačiť.

Dawson dokonca nikomu neprezradil ani to, ako unikol. Predpokladám, že doktor Michaels – ten prekliaty potkan a zloduch – nám poskytol falošnú stopu, aby mal čas sa kamsi zdekovať, a až potom „vypustil“ Dawsona na slobodu. To, ako jediné, dávalo zmysel.

Mala som však aj druhú verziu príbehu, no tá bola oveľa temnejšia a podlejšia.

Dawson sa pozrel na svoje ruky. „Daemon... ťa tiež miluje?“

Rýchlo som zažmurkala, jeho otázka ma vrátila do prítomného okamihu. „Áno, myslím si, že áno.“

„Povedal ti to?“

Nie tak celkom. „Nepovedal to doslova, no myslím si, že to tak je.“

„Mal by ti to hovoriť. Každý deň.“ Dawson zaklonil hlavu a zatvoril oči. „Hrozne dlho som nevidel sneh.“ V hlase mu zaznel smútok.

Zívla som si a pozrela von oknom. Snehová fujavica, o ktorej sme sa dopočuli v predpovedi, dorazila do nášho mestečka a poriadne si Grant County vychutnala. Do školy sa v pondelok ani dnes nejde a vo včerajších správach hlásili, že sneh sa bude odpratávať až do konca týždňa. Fujavica ani nemohla prísť v lepšej chvíli. Aspoň sme mali celý týždeň na to, aby sme vymysleli, čo, dopekla, budeme robiť s Dawsonom.

Nemôže sa predsa len tak zjaviť v škole.

„Nikdy som nevidela toľko snehu,“ priznala som. Pochádzam zo severnej Floridy a hoci tam z času na čas bola poriadna kosa, dosiaľ som poriadne nevidela ozajstný, biely, mäkučký sneh.

Na perách mu zaihral nepatrný smutný úsmev. „Keď vyjde slnko, bude to hotová nádhera. Uvidíš.“

Bezpochyby. Všetko bude zahalené do bielej periny.

Dawson vyskočil a odrazu sa ocitol na druhej strane izby. O sekundu som už na krku cítila známe teplo a tep sa mi zrýchlil. Odvrátil pohľad. „Ide sem môj brat.“

Ani nie o sekundu stál Daemon vo dverách. Vlasy mal strapaté, flanelové nohavice pyžama pokrčené. Samozrejme, že nemal na sebe tričko. Napadol meter snehu, no i tak sa tu poneviera hore bez.

Mala som chuť prevrátiť oči, to by som však najprv musela odtrhnúť zrak od jeho hrude... a brucha. Vážne by mal častejšie nosiť tričká.

Daemon hľadel striedavo na mňa a na brata. „Nebodaj sa tu koná pyžamová párty? Ako to, že ma nikto nepozval?“

Brat v tichosti okolo neho prešiel a zmizol na chodbe. O sekundu som počula buchnutie vchodových dverí.

„Super,“ povzdychol si Daemon. „A takto sa správa posledné dni.“

Srdce ma bolelo aj za neho. „Mrzí ma to.“

Pristúpil k posteli a mierne naklonil hlavu do boku. „Mám sa vôbec pýtať, čo robil u teba v izbe?“

„Nemohol spať.“ Sledovala som ho, ako sa naklonil a potiahol prikrývku. Bez toho, aby som si to uvedomila, som ju znovu pritiahla k sebe. Daemon ju znovu schmatol a tentoraz som ju pustila. „Tvrdil, že vás tým obťažuje.“

Daemon vkĺzol pod prikrývku a ľahol si na bok čelom ku mne. „Neobťažuje nás.“

S ním sa zdala byť posteľ oveľa menšia. Keby mi niekto pred siedmimi mesiacmi – vlastne nie, pred štyrmi – povedal, že najkrajší a najnáladovejší chlapec zo školy bude ležať u mňa v posteli, išla by som sa popukať od smiechu. No veľa sa toho zmenilo. Pred siedmimi mesiacmi som ešte neverila, že existujú mimozemšťania.

„Viem,“ odvetila som a tiež som si ľahla na bok. Očami som preletela po jeho širokých lícných kostiach, plnej spodnej pere a mimoriadne svetlých zelených očiach. Daemon je nádherný, no nesmierne prchký. Stálo nás veľa síl dostať sa do bodu, keď dokážeme byť spolu v jednej izbe bez chuti jeden druhého zabiť. Daemon musel dokázať, že jeho city ku mne sú skutočné, a nakoniec sa mu to aj podarilo. Keď sme sa spoznali, nesprávaj sa ku mne práve najmilšie a musel to všetko odčiniť. Moja mama predsa nevychovala žiadnu slabošku. „Povedal, že mu pripomínam Beth.“

Daemon sa okamžite zamračil a ja som len zagúľala očami. „Nie tak, ako si myslíš.“

„Hoci mám svojho brata veľmi rád, neviem, čo si mám myslieť o tom, že trávi čas u teba v izbe.“ Natiahol ku mne svalnatú

ruku, prstami mi odhrnul niekoľko prameňov z tváre a zastrčil ich za ucho. Striaslo ma a on sa usmial. „Asi by som si mal označiť teritórium.“

„Prestaň!“

„Zbožňujem, keď mi rozkazuješ. Je to sexi.“

„Si skrátka nenapraviteľný.“

Daemon sa priblížil a oprel si stehno o moje. „Som rád, že tvoja mama uviazla kvôli snehu.“

Nadvihla som obočie. „Prečo?“

Pokrčil plecom. „Pochybujem, že by sa jej toto pozdávalo.“

„Určite nie.“

Opäť sme sa obaja posunuli a naše telá boli od seba vzdialené už len na centimetre. Zalialo ma teplo, ktoré ako vždy sáralo z jeho tela. „Hovorila ti niečo o Willovi?“

Obliat ma studený pot. Ocitla som sa späť v realite – v desivej nepredvídateľnej realite, kde nebolo nič také, ako sa zdalo. Menovite doktor Michaels. „Len to, čo hovorila aj minulý týždeň. Že je mimo mesta na nejakej konferencii a na návšteve u rodiny, čo je, ako obaja vieme, lož.“

„Očividne si všetko dopredu naplánoval, aby sa nikomu nezдалa jeho neprítomnosť podozrivá.“

Musel niekam zmiznúť, lebo keby mutácia, ktorú si vynútil, zafungovala, potreboval by voľno. „Myslíš si, že sa vráti?“

Hánkami ma pohladil po líci a povedal: „Bol by blázon.“

Ani nie, pomyslela som si a zatvorila oči. Daemon nechcel Willa vyliečiť, ale donútil ho. No uzdravenie neprebehlo do takej miery, aby človeka zmenilo aj na bunkovej úrovni. Okrem toho Willovo zranenie nebolo smrteľné, takže buď mutácia zaberie, alebo vyprchá. A ak vyprchá, Will sa vráti. Dala by som za to ruku do ohňa. Hoci sa zo zistných dôvodov postavil proti ministerstvu, vedel, že to bol Daemon, kto ma zmuťoval, preto ho ministerstvo bude musieť vziať späť. Predstavuje pre nás problém – veľký problém.

A tak čakáme... Čakáme, kým sa loď potopí...

Otvorila som oči a videla som, ako na mňa Daemon naďalej upiera pohľad. „Pokiaľ ide o Dawsona...“

„Neviem, čo mám robiť,“ priznal Daemon a prešiel mi hánkami po krku až k hrudníku. Zatajila som dych. „So mnou vôbec nekomunikuje a s Dee prehodí sotva zopár slov. Väčšinu času je zavretý u seba v izbe alebo sa potuluje po lese. Sledujem ho. Vie o tom.“

Daemon si našiel cestu k môjmu boku a nechal na ňom položenú ruku. „Ale...“

„Potrebuje čas, však?“ Pobožkala som ho na špičku nosa. „Veľa si vytrpel, Daemon.“

Prsty zovrel o čosi silnejšie. „Rozumiem. Každopádne...“ Daemon sa presunul tak rýchlo, že som si ani neuvedomila, čo robí. Odrazu ma pretočil na chrbát a vznášal sa nado mnou. Rukami mi objímal tvár. „Zanedbával som svoje povinnosti.“

V tom momente sa rozplynulo všetko, čo sa v našom živote dialo, všetky obavy, strachy a nezodpovedané otázky. Daemon mal tú moc. Hľadela som naňho a sotva som lapala dych. Nebola som si stopercentne istá, čo mal na mysli pod „povinnosťami“, ale mám vcelku bujnú fantáziu.

„Nevenoval som sa ti.“ Pobožkal ma na pravý a potom na ľavý spánok. „No to neznamená, že som na teba nemyslel.“

Srdce mi poskočilo až niekam do hrdla. „Viem, že si mal veľa práce.“

„Naozaj?“ Perami sa mi dotkol obočia. Keď som prikývla, posunul sa a oprel sa o lakeť. Voľnou rukou ma chytil za bradu a jemne mi ju nadvihol. Upieral na mňa svoj pohľad. „Ako to zvládaš?“

Z celej sily som sa snažila ovládať a sústrediť sa na to, čo hovorí. „Snažím sa to zvládať. Nemusíš sa o mňa báť.“

Na tvári sa mu objavil pochybovačný výraz. „Tvoj hlas...“

Zvraštala som tvár a odkašľala som si. Zbytočne. „Zlepšuje sa to.“

Oči mu stmavli a palcom mi prešiel po brade. „Nie dostatočne, ale začína sa mi to páčiť.“

Usmiala som sa. „Vážne?“

Daemon prikývol a pobožkal ma. Ten bozk bol sladký a nežný a cítila som ho v každej bunke svojho tela. „Chrapľavý hlas je sexi.“ Znovu ma pobožkal, tentoraz o niečo dlhšie a vášnivejšie. „No bodaj by...“

„Stačilo.“ Ruky som si položila na jeho hladké líca. „Nič mi nie je. Máme oveľa väčšie starosti ako moje hlasivky. Vzhľadom na okolnosti, je to to posledné, čo by nás malo trápiť.“

Nadvihol obočie a musela som uznať, že som znela fakticky vyspelo. Zachichotala som sa na jeho výraze a okamžite som prekazila svoju novonadobudnutú vyspelosť. „Chýbal si mi,“ priznala som.

„Nedokážeš bezo mňa žiť.“

„Až tak by som si nefandila.“

„Priznaj farbu.“

„Neskutočné, zase to tvoje slávne ego! Vždy to pokazí,“ podpichla som ho.

Perami našiel spodok mojej brady. „Čo pokazí?“

„Dojem dokonale vybaveného chalana.“

Odfrkol si. „Rád by som ti oznámil, že moje vybavenie...“

„Nebud' nechutný!“ prikázala som mu, no i tak ma striaslo, pretože keď mi pobožkal jamku na krku, nemalo to jedínú chybu.

Nikdy by som to pred ním nepriznala, ale až na jeho *prchkú* povahu, ktorá ho z času na čas premohla, bol najdokonalejší človek, akého som kedy stretla.

So starým známym úškrnom, pri ktorom som sa zapýrila, mi prechádzal rukou po pleci až k pásu, dotkol sa mi stehna a nohu zachytil okolo svojho bedra. „Máš vážne nečistú myseľ. Chcel som len povedať, že moje vybavenie je po všetkých stránkach dokonalé.“

So smiechom som ho objala okolo krku. „Nepochybné. Si nevinnosť sama.“

„Nikdy som netvrdil, že som až taký milý.“ Spodnou časťou tela sa ponoril do môjho. Zalapala som po dychu. „Som tak trochu...“

„Darebák?“ Tvár som si oprela o jeho krk a vdychovala som jeho typickú vôňu. Vždy voňal ako zmes zeleného listia a korenia. „Ja viem, no pod tým všetkým sa ukrýva dobrý človek. Preto ťa milujem.“

Cítila som, ako sa celý zachvel a zatajil dych. Potom si ľahol na bok a silno ma objal. Tak silno, že keď som sa mu chcela pozrieť do očí, musela som sa vyslobodiť z jeho zovretia.

„Daemon?“

„Nič sa nedeje,“ odvetil hrubým hlasom a pobožkal ma na čelo. „Som ok. Len je... priskoro. Nemusíme ísť do školy a ani sem nahnevane nebehla tvoja mama. Aspoň na chvíľu môžeme predstierať, že nás nečaká čisté šialenstvo. Môžeme si prispieť ako normálni tínedžeri.“

Ako normálni tínedžeri. „To sa mi pozdáva.“

„Aj mne.“

„Mne viac,“ zamumlala som a pritúlila som sa k nemu, až kým sme neboli prakticky ako jeden. Cítila som, ako nám v rovnakom rytme bijú srdcia. Dokonalá chvíľa. Presne toto sme potrebovali – pokojné chvíle a byť normálni. Chvíle, keď môžeme byť len my dvaja...

Vtom do okna, ktoré smerovalo do prednej záhrady, vrazil obrovský biely predmet, to sa rozbilo a všade na podlahe sa odrazu váľali črepy zo skla a sneh.

Môj šokovaný výkrik prerušil Daemon, ktorý okamžite zmenil podobu na Luxa a stal sa z neho človek utvorený zo svetla. Žiaril tak silno, že som sa naňho dokázala pozerieť len niekoľko sekúnd.

Doriti, ozval sa mi v hlave jeho hlas a prerušil moje vlastné myšlienky.

Keďže som videla, že sa Daemon na nikoho nevrhol, kolenáčky som prešla na kraj postele.

„Doriti!“ zanadávala som nahlas.

Vzácnny moment, keď sme si mohli užívať normálny život, narušila mŕtvola ležiaca na podlahe.

KAPITOLA 2

Zízala som na mŕtveho muža, ktorý bol oblečený, akoby sa chystal pridať sa k povstalcom na planéte Hoth, známej z filmov Star Wars. V prvé sekundy som prišla o triezvy úsudok, preto som si ani nevšimla, že v oblečení, ktoré mal na sebe, dokonale splýval so snehom. Až na červenú tekutinu, ktorá mu stekala z hlavy...

Srdce, ktoré mi už aj tak bilo dosť silno, poskočilo. „Daemon...?“

Otočil sa, opäť nadobudol ľudskú podobu, schytil ma okolo pása a odtiahol od mŕtvol.

„Je to dôstojník,“ vyjachtala som a snažila som sa vyslobodiť z jeho zovretia. „Patrí k...“

Vo dverách sa odrazu zjavil Dawson a oči mu žiarili rovnako ako Daemonovi – dve jasné svetlá pripomínajúce vyleštené diamanty. „Zakrádal sa popri lese.“

Daemon povolil zovretie. „Urobil si to ty?“

Bratov zrak zablúdil k telu. Ležalo to – to, pretože som o tom nedokázala uvažovať ako o ľudskej bytosti – v skrútenej neprirodzenej polohe. „Špehoval nás, robil si fotky.“ Dawson nám

ukázal predmet, ktorý pripomínal roztavený fotoaparát. „Zastavil som ho.“

Veruže hej. Zastavil ho tak, že pristál rovno u mňa v izbe.

Daemon ma pustil a podišiel k mŕtvole. Kľakol si a vyzliekol mu bundu. Na hrudi mal popáleninu, z ktorej sa ešte stále dymilo. Odrazu vzduch naplnil pach spáleného mäsa.

Vyliezla som z postele a rukou si zakrývala ústa pre prípad, že by ma naplo. Už som videla, ako Daemon pomocou Zdroja, vďaka ktorému Luxovia dokázali ovládať svetlo, zneškodnil človeka. Do hrude mal vypálenú dieru, aby napokon z neho nezostalo nič len prach.

„Nemáš najlepšiu mušku, braček.“ Daemon pustil bundu, svaly na chrbte sa mu napli. „Čo malo znamenať to okno?“

Dawson okamžite pohľadom zablúdil k oknu. „Vyšiel som z cviku.“

Šokovane som otvorila ústa. Vyšiel z *cviku*? Namiesto toho, aby to spálil na popol, tak to vyhodil do vzduchu rovno do okna mojej izby. Nehovoriac o tom, že to *zabil*. To snáď nie je pravda.

„Mama ma zabije,“ neprítomne som zastonala. „Myslím to vážne.“

Rozbité okno bol síce problém, ale ani zďaleka nie taký veľký ako to, čo ležalo na dlážke.

Daemon pomaly vstal, oči mal prižmúrené, sánku zaťatú. Uprene zízal na svojho brata s kamennou tvárou. Otočila som sa na Dawsona, pohľady sa nám stretli, a po prvý raz som sa ho skutočne zľakla.

Rýchlo som sa prezliekla, odskočila si na toaletu a onedlho som už stála v obývačke a po prvý raz za niekoľko dní som sa ocitla v miestnosti plnej mimozemšťanov. Byť utvorený zo svetla má svoje výhody – v priebehu sekundy sa dokážete premiestniť prakticky kamkoľvek.

Od Adamovej smrti sa mi viac-menej všetci vyhýbali, preto som si nebola istá, ako to dopadne. Predpokladám, že ma zlyn-

čujú. Ja by som reagovala veľmi podobne, keby bol ktokoľvek zodpovedný za smrť niekoho, koho milujem.

Dawson si strčil ruky do vrecka, otočil sa chrbtom a čelo si oprel o okno pri mieste, kde predtým stál vianočný stromček. Odkedy vyslali signál a zvolali ostatných mimozemšťanov, nepovedal *ani slovo*.

Dee sedela na gauči a pohľad upierala na chrbát svojho brata. Vyzerala napäto, líca mala od hnevu zafarbené do červena. Myslím si, že ju jej prítomnosť v tomto dome obťažovala. Alebo moja prítomnosť. Nemali sme po tom... *všetkom* ani možnosť porozprávať sa.

Pohľad mi sklzol k zvyšným návštevníkom. Zlomyselné zázračné dvojčky, Ash a Andrew, sedeli vedľa Dee a uprene hľadeli na miesto, kde ich brat Adam naposledy stál... a umieral.

V kútiku duše som odtiaľ chcela vypadnúť. Obývačka mi pripomínala udalosti, ktoré sa odohrali po tom, ako Blake vyšiel s farbou von a priznal, aké má úmysly. Keď som sem už bola nútená vstúpiť, hoci to nebolo často, keďže som si všetky knihy premiestnila do izby, pohľad mi vždy zamieril na miesto naľavo od koberca pod konferenčným stolíkom. Borovicová podlaha sa už leskla čistotou, stále som však mala pred očami kaluž modrastej tekutiny, ktorú som na Silvestra s Matthewom utierala.

Ruky som si ovinula okolo drieku, aby som zabránila triaške.

Vtom sa na schodoch ozvali kroky, otočila som sa a zbadala Daemona s Matthewom, jeho ochrancom. Zbavili sa... tej veci. Najprv pobehali po okolí a potom to spálili hlboko v lese.

Daemon sa postavil vedľa mňa a jemne ma potiahol za cíp mikiny. „Vybavené.“

Asi pred desiatimi minútami sa totiž Daemon aj Matthew vybrali na poschodie s celtou, kladivom a hromadou klinec. „Ďakujem.“

Prikývol a pohľadom sklzol na svojho brata. „Našiel niekto nejaké vozidlo?“

„Pri príjazdovej ceste stál Ford Expedition,“ ozval sa Andrew. „Podpálil som ho.“

Matthew sedel na kraji kresla a vyzeral, že by si dal za pohárik. „Ok, ale nie je to dobré.“

„Dopekla, to myslíš vážne?“ vyletela Ash. Keď som si ju pozornejšie prezrela, zistila som, že dnes nevyzerala ako dokonalá ľadová kráľovná. Vlasy jej ochabnuto lemovali tvár a mala na sebe tepláky. Nikdy som si nemyslela, že ju uvidím v teplákoch. „To je ďalší mŕtvy pracovník ministerstva obrany. Koľko je ich dohromady? Dvaja?“

Vlastne už boli štyria, lenže to nemuseli vedieť.

Odhrnula si vlasy z tváre a ukázala polámané nechty na rukách. „Budú po nich pátrať. Ľudia len tak nemiznú.“

„Ľudia miznú neustále,“ povedal Dawson potichu, otočil sa a slovami nasával kyslík z okolitého vzduchu.

Ash naňho uprela zařirovomodré oči. Vlastne sa naňho pozreli úplne všetci, keďže to bolo prvý raz, odkedy sme sa zišli, čo niečo povedal. Pokrútila hlavou, no zachovala sa rozumne a radšej mlčala.

„A čo fotoaparát?“ spýtal sa Matthew.

Zdvihla som roztavený predmet a ukázala im ho. Stále z neho sálalo teplo. „Ak tam aj nejaké fotky boli, je po nich.“

Dawson sa otočil. „Sledoval tento dom.“

„Vieme,“ odvetil Daemon a podišiel ku mne bližšie.

Jeho brat naklonil hlavu do strany, a keď znovu prehovoril, jeho hlas bol prázdny. „Záleží na tom, čo odfotil? Sledovali ťa – ju. Nás všetkých.“

Znovu mnou prebehla triaška. Tón jeho hlasu sa mi dostal pod kožu.

„No nabadúce by sme sa mohli... čo ja viem, porozprávať a až potom hádzať ľudí do okien.“ Daemon si založil ruky na hrudi. „Mohli by sme sa o to aspoň pokúsiť?“

„A vrahov necháme len tak utiecť?“ povedala Dee, hlas sa jej triasol, oči stmavli a žiarili od hnevu. „Pretože presne to by